

جام جهانی ۱۹۳۴، جام موسولینی

۱۲ دی ۱۳۹۳ ساعت ۱۴:۰۰

یکی از دلایل اصلی هواداران فوتبال برای بهتر دانستن این ورزش نسبت به سایر رشته، هواداران پر تعداد آن در سراسر دنیاست از مرد و زن تا پیر و جوان اما مطمئنا در میان این خیل عظیم هوادار، هستند کسانی که فوتبالی ها خیلی هم از توجه آنها به ورزش محبوب شان خرسند نیستند؛ مردان سیاست، از رهبرانی که با مشت آهنین بر کشورهای شان حکومت می کنند تا روسای جمهوری که تلاش می کنند از محبوبیت فوتبال، قبایی برای خود بدوزند؛ مردانی که البته عملگراتر از یک طرفدار عادی هستند؛ آنها تنها به تشویق تیم مورد علاقه شان اکتفا نمی کنند بلکه تا آنجا که بتوانند، زمینه موفقیت تیم های شان را فراهم می کنند؛ چه با کمک های پشت پرده و چه با تهدید و تطمیع.

وقتی یک ورزش میلیون ها هوادار دارد، دیگر تنها یک بازی نیست؛ فوتبال هرگز تنها فوتبال نبوده است؛ فوتبال باعث وقوع جنگ ها و انقلاب ها شده؛ و سران مافیا و دیکتورها را شیفته خود کرده است."

سایمون کوپر

تاریخ فوتبال در یک قرن گذشته، تاریخ سیاست هم هست؛ تاریخ جنگ ها و کودتاها، تاریخ دوستی ها و فراموش کردن کینه ها.

جام جهانی ۱۹۳۴، جام موسولینی

نقل قولی از ژول ریمه، رئیس وقت فیفا، وجود دارد به این مضمون که: "جام جهانی ۱۹۳۴ را فیفا برگزار نکرد؛ این جام، جام موسولینی بود." چه این نقل قول متعلق به ژول ریمه باشد یا نه، در اینکه ستاره اصلی دومین دوره جام جهانی، دیکتاتور فاشیست ایتالیا بود، تردیدی نیست.

او که از چند سال قبل به قدرت تبلیغاتی فوتبال و تاثیر آن روی توده های مردم پی برده، تلاش زیادی برای گرفتن میزبانی جام جهانی ۱۹۳۰ انجام داد اما در نهایت میزبانی به اروگوئه رسید. اروگوئه حاضر شده تا بخشی از هزینه تیم های شرکت کننده را بپردازد و به این ترتیب، اولین جام جهانی در آمریکای جنوبی برگزار شد؛ هرچند بسیاری از تیم های اروپایی حاضر نشدند رنج سفر دریایی طولانی را به جان بخرند تا این رقابت ها بیشتر به یک جام ملت ها شبیه شود.

اما وقتی دو سال قبل از برگزاری دوره بعدی جام، مقامات فیفا در استکهلم جمع شدند تا از بین سوئد و ایتالیا، میزبان بعدی را انتخاب کنند، پیشنهاد ایتالیایی ها برای آن زمان آنقدر قابل توجه بود که سوئدی ها ترجیح دادند خودشان کنار بکشند؛ بودجه ای سه و نیم میلیون لیری برای برگزاری مسابقات.

یک تورنمنت تمام عیار

برای موسولینی، برگزاری جام جهانی فرصتی برای نشان دادن برتری ملت ایتالیا و قدرت فاشیسم بود؛ پس همه چیز باید در بهترین شرایط برگزار می شد. بیشتر دیدارهای جام جهانی ۱۹۳۰ در مونته ویدئو برگزار شد اما موسولینی به رقابت هایی باشکوه تر فکر می کرد؛ برگزاری دیدارها در ۸ شهر میلان، تورین، رم، فلورانس، ناپولی، جنوا، بولونیا و تریسته؛ و برای اینکه امکان جابجایی تیم ها فراهم شود، نیاز به توسعه خطوط راه آهن بود.

دزدیدن ستاره های آرژانتینی

علی رغم داشتن مربی ای مانند ویتوریو پوتزو، موسولینی می دانست که برای ساختن یک تیم قدرتمند، به بازیکنانی درجه یک نیاز دارد؛ بازیکنانی مانند ستاره های آرژانتینی که برای بازی در تیم های سری A به ایتالیا می رفتند. باشگاه های ایتالیایی در آن زمان در قیاس با بسیاری از باشگاه های دیگر کشورها دستمزدهای به مراتب بیشتری می دادند و این موجب شده بود تا حتی ستاره های منطقه آمریکای جنوبی نیز برای بازی به این کشور بروند. در این بین، چند ستاره ملی پوش آرژانتینی مانند لوئیس مونتی، رایموند اوری و انریکه گوایتا، اجدادی ایتالیایی داشتند و می توانستند برای تیم ملی ایتالیا نیز بازی کنند؛ ستاره هایی که به oriundo شهرت پیدا کردند.

لوئیس مونتی که بعدا به یکی از اسطوره های یوونتوس تبدیل شد، با تیم ملی آرژانتین نایب قهرمان المپیک ۱۹۲۸ و جام جهانی ۱۹۳۰ شده بود و تمایلی برای تغییر ملیت نداشت اما برای موسولینی که تنها به قهرمانی در جام جهانی فکر می کرد، رضایت مونتی از کمترین اهمیت برخوردار بود. او دو مامور مخفی اش، مارکو اسکالیا و لوچیانو بنتی، را مامور کرد تا به هر ترتیب ممکن شرایط پیوستن کاپیتان آرژانتین در فینال جام جهانی ۱۹۳۰ را به تیم ملی ایتالیا فراهم کنند و آنها هم با تنها شیوه ای که بلد بودند، ماموریت شان را با موفقیت به پایان رساندند؛ آنها مونتی را تهدید کردند که در صورت رد پیشنهادشان، خانواده اش را می کشند. چند ماه بعد، مونتی برای ایتالیا به میدان رفت.

آرژانتینی ها که در اعتراض به این اقدام ایتالیایی ها، تیمی نصفه و نیمه را راهی دومین جام جهانی کردند، در همان دیدار اول مغلوب سوئد شدند و به خانه برگشتند. اروگوئه به تلافی عدم حضور اروپایی های از جمله ایتالیا در جام جهانی قبلی، جام دوم را تحریم کرد.

از جام تا داور؛ انتخاب های موسولینی

جام قهرمانی جام جهانی ۱۹۳۰ را آبل لافلو، مجسمه ساز فرانسوی ساخته بود؛ جامی ۳۵ سانتی با الهام از تصاویر باستانی "الهه پیروزی" اما موسولینی که قهرمانی ایتالیا را قطعی می دانست، دستور داد جام دیگری برای این رقابت ها بسازند. احتمالاً او جام کوچکی مانند جام ژول ریمه را شایسته قهرمانی یک تیم فاشیست نمی دانست. جامی که او سفارش ساخت آن را داد، به "کوپا دل دوچه" (جام پیشوا) شهرت پیدا کرد و برای همیشه نزد ایتالیایی ها ماند.

البته این تنها شکل و اندازه جام نبود که با نظر موسولینی انتخاب می شد؛ بلکه او یک انتخاب مهمتر هم داشت؛ داوران مسابقات انتخاب هایی که می توانست مسیر ایتالیا برای رسیدن به قهرمانی را هموارتر کند.

موسولینی از این امتیاز به بهترین نحو برای کمک به تیم ملی ایتالیا که به آتزوری های موسولینی شهرت پیدا کرده بود، استفاده کرد. ایتالیا در دیدار اول به راحتی آمریکا را ۷-۱ شکست داد اما از دیدار دوم، موسولینی دست به کار شد. ایتالیا در یک چهارم نهایی باید به مصاف اسپانیا می رفت؛ تیمی که با داشتن ستاره های پرشمار، مطمئناً حریف آسانی نبود.

کشورگشایی با فوتبال

موفقیت در جام جهانی، بخشی از سیاست خارجی تهاجمی و توسعه گرای موسولینی بود. او با قهرمانی در جام جهانی توانست افکار عمومی را بیش از پیش با خود همراه کرده و نظر مثبت آنها را جلب کند. بعد از قهرمانی در جام جهانی بود که ایتالیا به اتیوپی حمله کرد، در جنگ های داخلی اسپانیا به کمک ژنرال فرانکو رفت و فشار بر روی کشورهای اروپای مرکزی و آلبانی را افزایش داد.

موسولینی که با این قهرمانی به قدرت تبلیغاتی فوتبال ایمان آورده بود، می دانست که برای جام جهانی بعدی نمی تواند مانند چهار سال قبل همه امور را در دست بگیرد. بنابراین پیغامی دو کلمه ای برای بازیکنان ایتالیا فرستاد که موثرتر از همه آن زد و بندهای پشت پرده بود: "ببرید یا بمیرید!" در نتیجه این تهدیدها، ایتالیا با جام از فرانسه به خانه برگشت.

ادامه دارد . . .

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/20306/جهان-جام-1934-موسوليني>